

Flora Mărgărit Stănescu

SAFIRUL DIN CUVÂNT

VOLUM VERSURI ORIGINALE

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Martie 2009

Bradului

Sub cetina codrului,
cer iertare bradului ,
pentru sacrificiul lui,
munca pădurarului.

Transformat în coli de scris,
neștiut și compromis,
fără țepi și fără strai,
bradul însuși prinde grai.

Mi se tânguie amarnic,
că din cât a fost de falnic,
l-au tăiat, l-au sfârâmat,
coli de scris au fabricat.

Cum roșește alba coală,
când o scrijelesc în grabă,
scriind slove fără noimă,
în loc să-i mai cânt o doină.

Falnic brad sărmană coală,
tot mai sper să nu te doară,
ascuțișul din cuvânt,
crivățul din om cărunt.

Cu mireasma-ți de tămâie,
eu mai sper să reânvie,
dragostea pentru citit,
dacă tot te-am nimicit.

Safirul din cuvânt

Ți-am tot dăruit gândurile mele,
mănunchi de cuvinte și lumină,
răsfărânte-n pagini, chiar și virtuale
și-aproape ne-am ținut de mână.

Ți-am dăruit nopțile mele albe,
în care nestemate șlefuiam,
făcând din versurile mele salbe,
ce ție lume-n zori le dăruiam.

Citeai căscând, sau poate nici atât,
cum îmi făcusem eu din noapte zi,
tot șlefuiind safirul din cuvânt,
ți-l ofeream zâmbind, dar tu nu ști.

Câtă migală și simțire-ncape,
adesea doar într-un cuvânt,
tot pentru tine mai jertfesc o noapte,
indiferența lumii vreau s-o cânt.

Să știe lumea cât îmi e de dragă,
chiar dacă m-a uitat îi amintesc,
că fără ea viața nu-i întreagă
și greu mi-ar fi acum s-o părăsesc.

Se scutură salcâmi

Se scutură floarea salcânilor tristă,
de-o secetă și-un vânt nemilos,
de-o vreme pe lume, iubirea e-nvinsă,
iar eu ma simt un om de prisos.

Își plânge copacul coroana pierdută,
cu geamăt de crengi și de dor,
nu-i stropul de apă, fântâna-i secată,
uscate-mi sunt lacrimile și cuvintele dor.

Sunt un simplu călător

Se sting luminile pe rând,
orașul se retrage-n noapte,
vă mai trimit încă un gând,
și-o poezie despre șoapte.

Nu-mi plâng de milă nici de dor,
nu știu cine ce vrea să creadă,
eu sunt un simplu călător,
un om care mai vrea să vadă.

Un răsărit și un apus,
o zi de taină minunată,
și încă nu-mi e de ajuns,
eu vreau să mai iubesc o dată.

Să simt căldură-n ochii tăi,
să văd ce nimeni nu mai vede,
să uit de oamenii cei răi,
ce pun venin în a lor vorbe.

Când merit cel mai puțin

Să nu mă uiți
când părul nins,
îți va încununa fruntea,
să nu mă uiți.
Să mă iubești
cum te iubesc eu,
când merit cel mai puțin,
să mă iubești.
Să-ți amintești,
numai ce-a fost frumos,
adevărat și frumos,
să-ți amintești.
Să nu spui nimănui,
cuvinte fără rost,
despre tot ce a fost, iubire
ce-n veci va dăinui.
Să picuri o lacrimă de dor,
în ghiveciul unei flori,
o lacrimă din iubire
și ea va inflori.
Șoptește-mi numele
seara printre petalele ei,
în zori îți va zâmbi încă o floare,
balsam pentru inima îndurerată.

Să nu spui nimănui
cuvinte deșarte,
spune adevărul,
chiar și vântului,
să-l poarte departe...
îl voi asculta,
chiar de este noapte.
Deschide-ți larg brațele,
ți-am trimis ...
multe raze de soare,
primește-le cu inimă curată,
sunt raze de iubire fără pată.

Ajunsă la cerșit

Mergea cu pas grăbit, cu vântu-n față,
femeia gârbovită de ani și de nevoi,
dosea cu mare teamă, un leu în căptușeala,
hainuței jerpelite, culeasă din gunoi.

Cerea un ban de pâine, cu glasul răgușit,
cu lacrima în palmă, un plâns înăbușit,
pășea sfios cu teamă, cu suflet umilit,
femeia gânditoare, ajunsă la cerșit.

N-a căpătat bănuțul ce-atâta l-a cerut,
la un colț de bloc, primi un dos de palmă,
de-i scăpără privirea și cade în genunchi,
un fel de șef de bandă-i înalță o sudalmă.

Întinde leul singur, cu mâna tremurândă,
cu deznădejdea-n suflet...e tot ce am primit.
-Ai să rămâi flămândă, să-nveți ce-i un cerșit!
Mai spune negriciosul, șuierând printre dinți.

De-ai fi mai tinerică, te-aș duce la produs,
dar care prost se uită la baba ofilită,
cu ifose ca tine, c-ai fost cândva, ceva?
Se scoală anevoie și pleacă-n calea sa.

Am ferecat năvalnic dor

Erai lumină-n visu-mi trist
și mult prea mult deodată,
ca-n basmul vechi repovestit,
cu-n prinț iubea o fată.

Erai al nopții mele domn,
tu blândă nălucire,
îmi apăreai ades în somn,
tu dulce-amară rătăcire.

Am pus prea mult într-un suspin,
durere, lacrimi, ori mistere
și sufletu-mi era preaplin,
mai înainte de tăcere.

Am ferecat năvalnic dor,
în sipetul de...vrere,
că totul este trecător,
mai înainte de tăcere.

Te-am așezat eu mult prea sus,
și ți-am urzit iubire,
acum nimic nu am de spus,
mă mistui în tăcere.

Îți mai trimit doar gândul bun,
pe-un vânt, pe-o adiere,
din tot ce-a fost, nimic nu e,
doar veșnică tăcere.

Plecați sunt Doamne

Bieți români plecați departe,
slugi pe la străini tocmiți,
ați lăsat casa, copiii
părinți bătrâni necăjiți.

Nici o lege nu ajută,
să muncești ogorul tău,
nimeni păsul nu-ți ascultă,
poate numai Dumnezeu.

Biet român, sărmana-ți mamă,
se usucă de-al tău dor,
tot fac semne-n calendare,
doar aceia ce nu mor.

Ar mai vrea sărmani să-și vadă,
fiii lor că pragu-îl trec,
să le spună sărut mâna,
să-i strângă cu drag la piept.

Jalnic plânge Romania,
fiii ei plecați departe,
nici o lege nu-i ajută,
nimeni nu le dă dreptate.

Nu au fost nomazii lumii,
au plecat doar de nevoi,
li se-mpuținează anii,
slugărind străini de soi.

Suflet de copil

Biet copil, sărmană soartă,
vânturând cătunele,
agățat de-un fir de viață,
vrând să-și afle numele.

Frați, surori și-o blândă mamă,
ți-ai dorit din răputeri,
și-ai ajuns de bună seamă,
frântă, udă și sleită de puteri.

Ai venit să-i bați în poartă,
mamă! să-i șoptești cu drag,
celei ce-a plecat în noapte,
lepadându-te sub gard.

Lacrimile-ți spală ploaia,
toamna rece și pustie,
n-a putut stinge văpaia,
inimii ce vrea să știe.

Cine-n lumea asta hâdă,
te-a zvârlit, te-a părăsit,
nu tu îi vei da osândă,
suflet bun și chinuit.

Cu picioarele-nghețate,
de al toamnei rece glod,
cu hăinuța sfâșiată,
tremurând, mai treci un pod.

Udă te cutremuri toată,
mai ai numai o dorință,
să ajungi sa-i bați în poartă,
celei ce ti-a dat ființă.

Trist copil, amară sortă,
lepădat printre străini,
furișându-te ca hoții,
printr-un gard de mărăcini.

Să ajungi să-i stai în poală,
depănând poveștile,
ce-ai fi vrut să ți le spună,
mama, sau surorile.

Zămislit de natură

Căutător de comori deșarte,
Ferecă strigătul disperării,
În stânca neagră, căreia alții,
I-au stors aurul.
Asemeni sculptorului care,
Aruncă departe dalta,
Contemplând blocul de marmură,
Zămislit de natură,
Cu nici o latură știrbită.

Imaculatul din noi

Prea multe poteci încâlcite,
Ai de cutreierat.
Imaculatul ce-l cauți,
Nu-i în verdele frunzelor,
Nici în albastrul cerului,
Nu! Nici apele de cleștar nu-l au,
Poate nu-i nicăieri...
Dacă nu-i chiar în tine.

Cărarea virgină

N-ajunge sublimul freamăt de harphă,
Acorduri fine ce se aprind, ori se sting
Se varsă-n cascade, se-adună-n șuvoi,
Nici una nu-i cea care cânta în noi,
Și-astepti mai departe,
Și cauți mereu,
Cărarea virgină,
Conturul, culoarea și imnul din noi,
Se zbate să-nvingă.

Arșița privirilor mele

La o răspântie în timp,
Am întâlnit un fluviu.
Oameni haini îi secaseră apele,
Timpul însuși uscaseră albia sărăcită.
Mi-am cufundat mâna însetată,
În nisipul fin al prundului,
N-aveam lacrimi să-mi plâng setea,
Dar arșița privirilor mele,
A cuprins albia,
Stârnind un fluviu de foc,
Pornit să-și stingă mânia,
În sarea adormită a mării,
Tot la o răspântie de timp.

Resemnare

Mi-ai ieșit în cale,
Spulberându-mi seninul,
Mi-ai pus în față,
Pustiul deșertului,
Undeva se zărește o oază,
Departe, atât de departe,
Încât setea care mă chinuie,
Se resemnează.

Inelul lui Saturn

Ne-am așezat,
pe unul din inelele lui Saturn,
de vreme ce-ai fugit,
în ceasul logodnei.
Când inelul ce trebuia să ne lege,
s-a lărgit enorm,
aruncându-ne în două emisfere.

Iubire și jertfă

Am dăltuit în piatră,
iubire și cuvânt,
am ridicat pe soclu,
ce am avut mai sfânt.

Am dăruit lumină,
celor ce și-au dorit,
mi-am așternut odihnă,
când ei m-au părăsit.

Am așteptat să-nceapă,
al lumii dans nebun,
dar cine să priceapă,
ce am eu să le spun.

Priviți cum pe jertfelnic,
o inimă rănită,
mai vrea un timp prielnic,
atât timp cât palpită.

Mai vrea pe struna sfântă,
un cânt să vă urzească,
cât încă nu e frântă,
nu vrea să lăncezească.

Ea vi se-nchină vouă,
chiar dacă nu vă pasă,
în astă lume nouă,
rămâne ne-nțeleasă.

Sunt doar un vers

**Sunt șoapta pârâului clipocind printre stânci,
un simplu om înotând, prin noianul de gânduri adânci.**

**Sunt aurul holdei de grâu, stropită cu maci,
sunt glasul conștiinței, ce-ndeamnă să taci.**

**Sunt arșița verii-ostoită de ploi,
sunt șoapta ce-auzi, povestind despre noi.**

**Sunt drumul de coastă străbătut doar în doi,
sunt un pas șovăielnic, ce-ar duce spre noi.**

**Sunt frunza ce cântă al crengilor rod,
sunt raza de soare, ramasă zălog.**

**Sunt marmura iernii, troiene ningând,
sunt unda suavă-n izvor îngânând.**

**Sunt lacrima cerului pe obraz de câmpie,
sunt doar un vers, într-o poezie. Flora.**

Ascultându-ți tăcerile

E soarta ce prea ades ne încearcă,
de am mai învățat oarece,
doar gândul hoinar se încumetă parcă,
și pune întrebarea; de ce ?

De ce cere lacrimi iubirea?
când totul în jur e sublim,
nu vreau, nu cerșesc nemurirea,
vreau doar împreună să fim.

De mână aş merge alături,
tăcerile-ţi ascultând uneori,
mereu odihnindu-mă-n ochi-ţi,
rugând, implorând să nu mori.

Să nu-mi laşi durerea de a vedea cum pleci,
prea mult ar fi pentru o inimă slabă,
rămâi lângă mine un timp să petreci,
arată-mi ce inima mea vrea să vadă.

Falsa strălucire

Ce trist şi singuratic priveşte adevărul,
ce veselă şi-nconjurată e minciuna,
şi ce triumfătoare-şi ia obolul,
când e nevoie, doar întinde mâna.

-Eşti alb, dar rece, adevărurile spinos !
îi spuse ea semeată într-o seară,
mai leapădă-ţi armura! Hai, fii curajos !
îmbracă haina mea ! fără sfială.

Vezi ce strălucitoare sunt mereu?
pe când tu alb, nici nu mai eşti la modă.
S-a dus şi vremea când te cântau în odă,
te-ai ars, căci printre oameni domnesc eu.

-Oh! Strălucitoare? da, dar fără minte,
înveţi pe oameni gândul să-şi ascundă,
cuvinte goale-i faci pe unii să îndruge,
nu vezi cât eşti de hădă? Ia aminte!

Când omul va scăpa din ale tale mreji,
când va vedea ce gol imens e-ntrânsul,
te va zvârli-ngrozit, cu ochi imenşi,
te va huli, de-o să te-apuce plânsul.

Te va zvârli departe, în neguri abisale,
te va zdrobi, cu toată strălucirea-ți falsă,
el sufletu-și va primeni cu alb,
cu adevărul, căci cugetul...nu-l lasă.

Dispari din calea celor dreți și buni,
tu poartă-ți strălucirea-ntre nemernici,
orbiți de tine-o-ți face același drum,
iar eu rămân curat, cu oameni pașnici.

Nu căuta să mă ironizezi,
din totdeauna am fost mai puternic,
față de oameni, sunt mereu statornic,
iar tu în beznă, în final te pierzi.

Târziu în toamnă

Îți mai aduci aminte ...doamnă,
era târziu și era toamnă,
când mi te-ai proțăpît în cale,
făcându-mă de trei parale.

Nu aveam vilă, limuzină,
nici măcar banii de benzină,
trabantul l-am vândut demult,
pe bicicletă-abia mai urc.

Sunt tânăr doamnă și-aș mai vrea,
un zâmbet doar din partea ta,
să știi c-am existat... cândva,
mă recunoști ? iubita mea...

Dar cum mă umpli de obidă,
văzându-te cât ești de știrbă,
cum calci pe-alătura cu drumul,
pe unde câinii-și varsă udul.

Cum cauți pâinea prin gunoaie,
cu hainele pline de zoaie,
cum blestemi ziua prin parcare,

pe cei ce nu-ți dau de mâncare.

Nu plânge, plânsul nu ajută,
nebună ești acum și slută,
cu boschetarii lângă foc,
îți blestemi viața, nenoroc.

(Unei cerșetoare).

Râuri de vreme

-Sfinxule, pleacă-ți privirea,
peste munți și codrii falnici,
ce uimiră omenirea,
și-au ferit-o de pârdalnici.

Peste cetina mărunță,
rascolită de decenii,
peste cetățuia sfântă,
care chiamă la vecernii.

Babele ți se închină,
în pământ își pleacă ochii,
parcă sunt la-nchinăciune,
când sărută poala popii.

Munți și văi, râuri de vreme,
se înclină în răstimpuri,
alternând culori, miresme-n
cele patru anotimpuri.

Oameni ai Terei !

Încerc să mă cufund,
în adâncul ființei mele,
să rup stăvilarul gândurilor,
să le las să se-nalțe spre cer.
Să dau simțirii mele,
înțeleș de cuvânt,

iar cuvântul, spre infinit să se îndrepte,
să-ntreb galaxia, universul întreg,
mai sfântă, mai mândră ca TERA,
ce pare-n amurg,
mai este o alta ?
Cu oameni, cu ape și crâng,
cu gânduri ce n-ajung la noi,
Ci se frâng,
mai este o TERA ?
O! voi oamenii mari ai lumii,
vegheați copiii ce se joacă cu focul,
salvați TERA astăzi, ajungă-vă jocul.

Gânditorul din parc

Treceam zilnic pe lângă statuia din parc,
cu milă o priveam cum timpul săpase,
îar fruntea bombată o piatră i-o sparse,
înnegrită și tristă, părea de un veac.

Mă fascina statuia unui gânditor,
cu fruntea plecată cu părul pe ochi,
cu mâinile atârinate pe lângă corp,
puțin adus de spate și hainele vechi.

Aș fi adus un meșter să o renoveze,
să-i pună la loc ochiul drept,
să-i refacă fruntea, să o modeleze,
să-i redea înfățișarea lui, de-nțelept.

Treceam pe-nserat, în crepuscul,
hotărâtă să vin cu un meșter,
dar mare mi-a fost mirarea și gestul,
când lacrimi picau jos pe lespezi.

Cutremurată aș fi plecat în fugă,
dar ceva mă țintuise pe loc.
glasul statuii suna ca o rugă,
întrebându-mă de mă joc.

În gând i-am răspuns că mi-e milă,
când văd o statuie ciobită în parc.
-Eu văd mai departe... nu este milă,
iubirea te-aduce aici pe-nserat.

Stau trist, singuratic, zi și noapte aici,
dar nimeni nu s-a oprit să ofteze,
câți meșteri mari se perindă pe aici,
o renovare, cât poate să dureze?

Mustrări de cuget

Ai să cerni cum cerne zarea,
stropi de aur peste câmpuri.
ai să taci, cum tace lutul,
greu și adâncit în gânduri.

Ai să plângi, cum plânge ploaia,
răcorind încinsul suflet,
ai să cerni prin ochi văpaia,
și-ai să ai muștrări de cuget.

Ai să dormi, cum doarme noaptea,
și-ai s-ascuți ale ei șoapte,
ai să suferi nedreptatea,
implorând, doar cât se poate.

Ai să chemi pe aceea care,
nu se-ntoarce niciodată,
ai să gemi, cum geme vântul,
și-ai să vrei, ce nu se poate.

O joacă de copii

Copilărie ninsă de floarea de cireș,
rămasă-n amintire, ascunsă-ntr-un ungher,
mă-ntorc iar către tine și te visez ades,
o fac cu nostalgie, mă regăsesc și sper.

Tril de privighetoare în nopțile de vară,
febrile amintiri a primelor iubiri,
de mână cu-n prieten, plimbările de seară,
pe sub castanii falnici, trecut-am parcă ieri.

De gunguritul dulce al pruncului la sân,
privirea blândă a mamei, în păr cu mult argint,
ce ostioiește plânsul și-alină un suspin,
cu lacrima în geană, șoptindu-mi un descânt.

Trecut-a Doamne, ca floarea tinerețea,
mi-e părul nins și mie, am tâmple argintii,
mă doare mult tristetea, bătrânețea,
doar inima-mi se-avântă, într-o joacă de copii.

Mi-e dor nespus

Mi-e dor nespus,
de seri târzii,
când stele număram,
când alergam ca doi copii,
sau când ne sărutam.

Mi-e dor nebun,
de stropii grei,
ce-adezea ne udau,
de-al ploii calde, cântec blând,
de noi, când ne iubeam.

Mi-e dor târziu,
de ce-a fost ieri,
când te-așteptam cântând,
când răspundeai cu-n vers de dor,
iar eu citeam zâmbind.

Amintirile

Voi duce-n ceruri amintirile și dorul,
paharul plin de lacrimi, amărui,
amăgitor și nestatornic ca amorul,
ai fost, esti și rămâi al nimănui.

Mireasma florilor de tei voi lua cu mine,
și un mănunchi de raze-n asfințit,
voi fi aceea care fără vină,
te-a părăsit pentru că te-a iubit.

Prietenilor mei

Din cele nouă cete,
a coborât un înger,
s-a prins că o dorință,
îndată-mi va-mplini.
Eu am căzut pe gânduri,
și neștiind ce-i cere,
i-am zis smerită-o rugă,
ajută-mi prietenii .

Imagini de coșmar

Epava unei bărci cu pânze,
adusă de curent la mal,
ce tremură-n lumina lunii,
în vechi imagini de coșmar.

Arar o luminează farul,
și zdrențe-i flutură în vânt,
prea încărcată de amaru-i,
se tot afundă în pământ.

Oricât de mult și-ar fi dorit,
în valuri să se avânte,
prea mult e lemnul putrezit,
și pânzele-i sunt rupte.

Catargu-ncovoiat de vremi,
stă gata ca să cadă,
și nici un meșter iscusit,
nu vine să o vadă.

Vânătorii

Un cerb izbind cu copita în stâncă,
scânteii aruncând prin ochii de jar,
pe ciute le-adună, păzindu-le încă
de vânătorii din preajmă, de lupii hoinari.

Adulmecă vântul, mirosul de pulberi,
bubuit de armă se-aude prin văi,
și latră copoii făcând mare larmă,
vânatul căzut, să-l aducă-napoi.

Își mînă bezmetic haremul pe culme,
și alături își ține o ciută de vis,
dar vine din urmă pericolul, încă
și ciuta se-aruncă de teamă-n abis.

În lacrimi i-s ochii, măriți de durere,

își frînge coroana gonind prin desiș,
ar vrea să mai vadă, deși n-are vrere,
iubita lui ciută într-un luminiș.

Fantastice umbre

S-a prăvălit stânca neagră,
În hăul propriei sale gropi.
S-a cutremurat cerul,
S-a cutremurat și pământul.
Au rămas corbii plutind,
Amenințători în văzduhul cenușiu,
Aruncând pe pământ ,
Fantastice umbre,
Ce fac sa tremure iarba,
Iar florile înfricoșate,
Să-și plece corola,
Fără veselie,
Fără parfum,
Fără frumosul lor grai.

Moștenire

Copile drag !
Moștenirea ce-ți las,
nu este mare...
este imensă.
Deasupra-ți las nesfârșit,
cerul încă senin,
iar la picioare-ți aștern,
covorul verde-al câmpiei.
Toiagul încărcat de vremei,
este greu...
Primește-l în mâna ta tânără,
așează-l la hotar și...
ia aminte !
-Străine! mută-ți cizma!
Ia-o de pe covorul meu verde!
Privește-mi toiagul!
Este sceptrul în care am strâns,
fulgerele, trăsnetele și vântul.
Cu el...voi dezlănțui,
toate stihiile cerului și pământului,

te voi izgoni cu ...uragane.
-Ia-ți străine cizma,
de pe covorul meu verde,
dee nu, te vei așterne sub el,
fără ca o floare, sa-ți acopere trupul.

Degetele mi-au înflorit crini

Ca un copil admiram cerul,
lacrima unui gând peste zări.
Am ridicat mâna spre soare,
iar degetele mi-au înflorit crini.
Din tălpi rădăcinile creșteau,
îmbrățișând pământul,
iar ochii !
Ochii mei săgeți de gânduri,
dăruiau lumină.

Darul sfânt al sorelui

Din genuni întunecate,
zbuciumate valuri vin,
sfărâmându-se de maluri,
murmurând și suspinând.

Suliți roșii străpung cerul,
violet,întunecat,
dând zenitului văpaia,
focul sacru, ne-ntinat.

Speriat se trage-n lături,
întunericul, greoi
facând loc luminii care,
se revarsă peste noi.

Cer si apă-i o vapaie,
cu scipiri strălucitoare,
prevestind cum din străfunduri,
se ridică mândrul soare.

Sprinteni pescăruși se-avântă,
în înaltul cerului,

amintind ziua cea nouă,
darul sfântal soarelui.

Ramuri încărcate de flori

Gândurile mele,
ramuri încărcate de flori.
Le-aș putea rupe și ...
dărui mamei pe toate.
Dar mama va plânge,
văzând ce împovărat sunt.
Le-aș putea dărui iubirii,
dar va ști să le primească ?
Le voi dărui copiilor mei, deși...
ei vor fi totdeauna prea mici,
să le poată duce.
Le voi păstra pentru mine,
mereu sub povara gândurilor,
încărcate de flori.
Poate vor da roade,
când părul meu va fi alb,
la fel de alb,
ca florile de pe ramuri.

Printre spini

În mulțimea de ierburi și spini,
am descoperit cupa imaculată ,
a unui...crin.
N-am vrut sa-l rup...
am vrut doar sa-l mângâi,
dar spinii și ierburile din jur,
și-au înalțat lujere hrăpărețe,
încolăcind crinul,
înspinându-mi mâna întinsă.
Înveninate vipere se roteau în jur,
lacrimile-mi calde udau crinul
rămas doar ...un vis,
un vis frumos...

un vis...cu petale de crin.

Castanii

Pe o alee cu castanii în floare,
am trecut parcă, ieri.
Îmbătută de albul florilor,
de parfumul serilor de mai.
Le-am mângâiat trunchiul subțire,
cu privirea mea caldă, înflorită și ea,
de prima iubire.
Le-am șoptit...mă voi întoarce,
iar astăzi... m-am întors.
Strigătul privirii mele i-a cutremurat,
din rădăcini, până-n frunziș...
s-au speriat.
Din caierul coroanei înflorite,
curgeau lacrimi.
Le-am mângâiat scoarța trunchiurilor,
crapată de ...vreme.
Le-am șoptit: am venit...
dar ce mândrii și-au înălțat ramurile,
lasându-mă fără răspuns.
Prea târziu...am gândit,
am privit prin frunzișul înalt,
târziu pentru lacrimi,
târziu pentru ...sfat,
târziu precum părul meu alb,
ca o ramură de castan,
înflorită în....toamnă.

Am întâlnit un om

Am întâlnit cândva un om...
cu privirea de soare,
dar a privit grăbit în pământ,
să nu-i descopăr petele gândului.

L-am revăzut peste ani,
strânsese în el o povară grea,
mergea cu pași târșiți,
parcă vorbea singur,
iar privirea-i era asemeni,
unui vulcan stins,
cu lava preschimbată-n cenușă,
cu rasuflarea-i fierbinte,
înghețată în craterul trupului său.
Totuși...a fost cândva un OM,
cu privirea...de soare .

În grădina lumii

Am sădit meri, în grădina lumii,
le-am înmiresmat ramurile înflorite,
cu sufletul meu,
iar ramurile mă cuprind...
din toate părțile.
Roadele lor sunt izbânzile mele,
frunzele lor,
ochii îndreptați către cer.
Freamătul lor,
un murmur dulce,
glas de copil,
ce-mi desmiardă auzul
în fiecare clipă.

De ce te mai aștept ?

Am așteptat minute-n șir,
un cuvânt de răspuns,
ai apărut la brațul ei,
surâzător, binedispus.

Ce imatur te-ai comportat,
ce lipsă de respect,
de ce m-ai desconsiderat?

de ce te mai aștept?

În lumea asta plină ochi,
de șoapte de duzină,
de-o tânguire-adesiori,
ce ține de rutină.

cuvinte goale, ce mai greu,
din coadă dau să sune,
să pleci,acum nu mai vreau eu,
nici nu mai am ce-ți spune.

Stindard de apă vie

Te-nalță omenire,
Deasupra urii tale,
Stindard de apă vie,
Răsară în tot locul.
Te-nalță ROMÂNIE,
Cu celelalte toate,
Aduceți nu ofrande, nici jertfe,
Ci omagii,naturii mamă care,
Ne-a adăpostit pe toți.

Țăran bătrân

Țăran bătrân,
ți-ai încrustat ne-ntinarea,
pe țarină.
Ai muncit-o cu sapa,
ai iubit-o,
plămădind în ea,
semințele pâinii.
Ai îmbrățișat-o îndrăgostit,
când și-a arătat roadele.
I-ai dat totul...
și i-ai luat izecit,
țăran bătrân,
țăran ...și iubit.

Am strâns în suflet

Cu câtă bucurie priveam cerul,
cu cât neastâmpăr aşteptam, răsăritul.
Am strâns în suflet un soare,
cât soarele de mare
şi tot atâta iubire.
O voi păstra peste ani,
să-mi fie izvor,
sufletului însetat.
Zidul peste care priveam,
a crescut fără să ştiu,
umbrindu-mi soarele.
Am greşit privind peste zid ?
greşesc acum, când aş vrea să-l năruie ?
Nu vreau să văd ...ziduri
şi totuşi le văd,
n-am vrerea să-l năruie
şi totuşi aş vrea,
dar soarele meu coboară,
în sălaşul asfinţitului său,
năruind ziduri, speranţe,
poleind totul...
în ruginiul toameni.

Vai ție sclav al portativului

Vai ție sclav al portativului,
cufundat adânc în vaietul lumii.
Ce suflet se tânguie, implorând în noroi,
ce piscuri sublime, atingi ...vultureşte,
tumultul cascadei, din tine, din noi,
reversii ne-ncetate sub arcuşuri.
Se zbuciumă zarea, se sfarmă de nori,
zăgazuri se rup, vin ape şuvoi,
şi creşte, se umple şi dă peste noi,
ori mângâie trist, omeneşte.
Trezeşti adormirea din suflet,

renasc muribunzii din șanț,
gândul ți-e tunet, privirea de jar,
iar strigătul trăsnet, ce nu cade-n van,
oh nu ! nu-i deznădejde !
Ce vesel îți cântă viorile toate,
te chiamă departe un sunet de corn,
dar toate deodată, se-adună și-adorm,
odată cu tine.
Dar vai ! se aude din nou...
e marșul funebru, e plânset de om,
e jalea din tine, e jalea din noi,
tu ce-ai murit, întru nemurire.

Încă mai aud amintirile

Înainte de tăcere ți-am vorbit...
ți-am ascultat tânguiriile...
toată amărăciunea din cuvânt,
încă mai aud...amintirile.

Înainte de tăcere,
priveam senină cum răsar zorile,
mi te iveai printre gânduri,
ca o metaforă în trecere.

Ți-am vorbit mult, nimic nu ai auzit,
iar timpul tributul își cere,
departe....biet pelerin ostenit,
privește apusu-n tacere.

Doar frescele vorbesc de noi

Minuscul fruct al universului imens,
în care clocotește...deznădejdea,
și unde viața însăși, devine un nonsens,
sub ploaia de plutoniu.
Cu milă ne privesc statuile prin parcuri,
cu jale frescele vorbesc de noi,
se-așterne nimbul morții peste toate,
iar un robot, comandă peste noi.

Cernea mană cerească

Plângeau și pietrele pe drum de-atâta jale,
plângeau copii și oameni mari, pe cale
și soarele intrase-n nori, să nu privească,
iar prin văzduh cernea ușor, mană cerească.

Convoi de oameni adunați să ne petreacă,
strângeau în pumni batiste uzi de lacrimi,
cu frigul iernii-n suflet strecurat,
spre un tărâm complet lipsit de patimi.

Testament

Cenușa trupului meu,
s-o așezați la o răscruce de vânturi.
Vreau să dăinui mereu,
între cer și pământ.
Să zbor deasupra merilor în floare,
să sorb lacrima izvorului pur.
Să mă așez, pulbere fină,
pe aripile păsărilor, călătoare,
să cutreier cu ele lumea.
Să-mbrățișez cu privirea,
întreg pământul.
Să mă aștern pe el,
iar trupul meu,
să rodească în lut,
floarea iubirii de oameni,
și-un singur gând :
Oameni să fim, pe pământ.

CUPRINS

Bradului.....	2
Safirul din cuvânt.....	2
Se scutură salcâmi.....	3
Sunt un simplu călător.....	3
Când merit cel mai puțin.....	4
Ajunsă la cerșit.....	5
Am ferecat năvalnic dor.....	6
Plecați sunt Doamne.....	6
Suflet de copil.....	7
Zămislit de natură.....	9
Imaculatul din noi.....	9
Cărarea virgină	9
Arșița privirilor mele.....	10
Resemnare	10
Inelul lui Saturn	11
Iubire și jertfă	11
Sunt doar un vers	12
Ascultându-ți tăcerile	12
Falsa strălucire	13
Târziu în toamnă	14
Râuri de vreme	15
Oameni ai Terei !	15
Gânditorul din parc	16
Mustrări de cuget	17
O joacă de copii	17
Mi-e dor nespus	18
Amintirile	19
Prietenilor mei	19
Imagini de coșmar	20
Vânătorii	20
Fantastice umbre	21
Moștenire	21
Degetele mi-au înflorit crini	22
Darul sfânt al sorelui	22
Ramuri încărcate de flori	23
Printre spini	23
Castanii	24
Am întâlnit un om	24

În grădina lumii.....	25
De ce te mai aștept ?.....	25
Stindard de apă vie	26
Țăran bătrân	26
Am strâns în suflet	27
Vai ție sclav al portativului	27
Încă mai aud amintirile	28
Doar frescele vorbesc de noi	28
Cernea mână cerească	29
Testament	29